

# Mistři aneb 33 krátkých příběhů



## Domy uzdravování i smrti

Nejen uzdravení najdou lidé v domech léčitelů a ranhojičů v Minas Tirith. Smrt se oklamat nedá a vchází občas i do pokojů nemocných a raněných. Ne vždy je však smrt rozeznatelná od stavu kdy mysl bloudí mimo tělo a proto je jeden z léčitelů pověřen chmurným úkolem, aby určil, zda a kdy nebožák zemřel. Není tomu dávno, co jeden z těchto neveselých mužů propadl šílenství, když se lazar o kterém tvrdil, že je mrtev, promluvil.

Když se po mnoha dnech uklidnil, byl poslán pryč z města, protože pobyt v něm nedokázal snést. Odjel do Dol Amrothu a odtud po moři až na ostrov divu, kde mel společně s posádkou zjišťovat podrobnosti o tamním životě rostlin i zvířat. Na lodi se seznámil s jiným léčitелеm z Dol Amrothu, který za války léčil přímo na bojišti zraněné vojáky svého pana a mnohým vpravdě zachránil život. Ten však byl s částí posádky vysazen na ostrově Nářků a o posláni které tam měli, nemluvil. Víc se již nikdy neviděli.

## Černá věž

Pozůstatek války, černá věž Minas Morghul, ač prázdná a poničená stále zlověstně stojí v horském průsmyku a všem připomíná, nyní již padlou moc temného pána. Není mnoho těch, kdo by se odvážili k věži se jen přiblížit. Jen ti nejodvážnější a nejlepší bojovníci gondorského vojska se občas vypraví i k věži a jejímu okolí aby se ujistili, že žádný skřet se k ní nepřiblíží.

## Poškozený pergamen

.... Pověst také vypráví o muži, jehož láska k zvířatům a živým tvorům byla tak velká, že zatoužil poznat všechna živá stvoření, která ve Středozemi přebývají.

Prošel mnoho zemi a studoval spousty tvorů, až nezbyl v lesích, pláních ani řekách Středozemě žádný, kterého by neznal. Nezbylo mu tedy než podívat se pod povrch..... \*následuje poškozená část pergamentu\* .....naposled byl viděn u Hory Dorlas....\*zbytek pergamentu chybí\*

## Pyšný Tynel

V době, kdy se Mordorský stín začal znovu roztahovat po Středozemi, se i hraničáři na severu začali připravovat na válku, která musela přijít. Skvělý lukostřelec Tylan, byl mezi nimi. Avšak nebyl to žádný z potomků Numenorců, ale jeden z lidí z jihu, kterého se hraničáři ujali, když přišel o rodiče při loupežném přepadení na obchodní cestě. V lukostřelbě se mu vyrovnal málokdo, ale jeho pýcha a soutěživost rostla s jeho schopnostmi a brzy se stal neoblíbeným a i on sám se ostatních stranil. I přes svou povahu, byl díky svým schopnostem pověřen úkolem bránit most proti vpádu Devítky do Kraje. Když byli hraničáři smetení, prchaly na sever a rozdělili se. Bylo to naposled, co ho někdo viděl, až do konce války. Byl považován za mrtvého, dokud se neobjevil sotva měsíc po odchodu Elrodna, v Roklince. Jak se mu povedlo přežít v divočině tak dlouho neřekl. Stal se ještě zamklejším a brzy se zase vydal do divočiny. Hlídá lesy a divočinu v okolí Severky a jeho luku nikdy neunikne žádný skřet z hor.

## Hon za skřety

když sme přistáli u ostrova na jezeře Rhun nenašli jsme skřety, ale starého žebráka. Nemluvil, ale jen seděl s dřevěnou miskou u nohou a díval se do země. Skřeti sice zanechali po sobě mnoho stop, ale na ostrově už nebyli, zřejmě měli vor nebo loď na druhé straně ostrova a podařilo se jim utéct. Budeme muset propátrat protější břeh.

## Blázen v ruinách

Málokdo se po válce odvážil vstoupit do ruin Osgiliathu, kdysi klenotu Gondoru, zničeném a zpustošeném válkou. Bornir – ranhojič z Minas Tirith se však v ruinách dokonce usídlil. Říká se o něm, že je blázen. Prý zešílel při pohledu na utrpení po bitvě na Peleonorske pláni. Nikdo však nezná lidské tělo lépe než on a je to také jediné téma, na které je schopen hovořit s lidmi.

## **Zajímavost**

Oblíbenou zábavou dospívajících mladých mužů v Dolu je zkouška odvahy v Temném hvozdu. Pravidla jsou jednoduchá. Jeden z nich se musí v lese ukryt tak, aby ho ostatní do setmění nenašli. I když si to zřejmě ani neuvědomují, zkušenosti z této hry jim mohou někdy být velmi užitečné. Dobře se ukryt před zraky ostatních není tak jednoduché jak se zdá a přece je to jistě velmi užitečné, obzvláště v dnešních nebezpečných časech.

## **Průsmyk blesku.**

Prapodivné zvěsti o cestě přes Mlžné hory jsou slyšet od lidí ze severu. Průsmyk pod Caradhrasem byl vždy zlověstný a nebezpečný. Avšak nyní zdá se je tomu ještě hůř. Pověsti vypráví o velkých bouřích, které se objevují nenadále, a stejně nenadále mizí. Blesky při nich křížují oblohu mnohem častěji než obvykle a stejně tak se často udeří do horských štítů. Nejprapodivnější ze všeho jsou však zmínky o starci, který bývá občas spatřen při takových bouřkách jak stojí na kameni a rozmlouvá s vichrem. Ale kdo by tomu věřil.....

## **Zápisek z mé cesty**

Cestoval jsem napříč krajinou pod pláněmi věčného sněhu a na západě, kde má cesta začínala, jsem potkal lovce, který daleko na sever chodil lovit bílé medvědy. Vyprávěl mi, že nejdůležitější je umět se tiše plížit pláněmi a díky tomu medvěda překvapit. Jinak jsou totiž tito zabijáci smrtelnými nepřáteli pro kohokoli. Pokračoval jsem v cestě na východ, a třetí den mé cesty začalo i drobně sněžit. Nevěděl jsem, že se to brzy zhorší.

Sněžná bouře mě zastihla daleko na severovýchodě, kam se vydává jen málo lidí a kde je krajina nehostinná a blízkost severních ledových plání je tu více než citelná. U hor jsem však narazil na podivného starce.

Vypadal jako tulák a seděl u ohně. Nechápal jsem, jak se mu povedlo oheň rozdělat v tomhle příšerném počasí. Ale s povděkem jsem přijal jeho pozvání, abych si přisedl k ohni pod skalní převis, kde nesněžilo a trochu se ohřál. Když jsem se podíval do ohně, udivil mě podivný tvar polínek a třísek. Stařec mi vysvětlil, že je to jeho objev a díky tomu jeho oheň vydrží dlouho a stačí malá jiskra k jeho rozdělení. Mnohokrát jsem mu v duchu dekoval, za to že mě to naučil, když jsem potřeboval oheň za špatného počasí v pustých místech Středozemě.

## **Můj přítel Larnek**

Velký Larnek si říká, ale postavy je malé. Ohání se svým kyjem a opravdu to umí. Proč chodí srdcem Harlindonu nikdo neví. On sám říká, že je ochránce zvířat. Co to ale znamená je nejasné. Zdá se však, že lidem neublíží a je přátelský, pokud se s ním chce někdo utkat v boji kyjem či holi. Máš-li chuť změřit svoje síly, vyhledej ho a možná se něco i přiučíš. Takový je Larnek, můj přítel ze západu.

## Lovec

Velký zelený hvozd, dříve však nazývaný Temný byl od nepaměti domovem mnoha rozličných zvířat, která se nevyskytovala nikde jinde. Většina z nich se přizpůsobila temnotě prastarého lesa a těžko se dala lapit. Lovci proto do lesa často nechodili. Neplatilo to ale pro Marneho z Dolu. Byl právem pyšný na svůj zrak a stopařské schopnosti. Často chodil sám lovit do Hvozdu a vracel se s bohatou kořistí. Dokázal uvidět i zvířata, kterých si ostatní ani nevšimli, když se chtěla skrýt. Jemu neunikne žádná kořist.

### *velmi poškozený pergamen*

...A....ne-l-- i -k- el. Do země nep—tele, ---dor- tam se v-dal blázen jeden. Já mu říkal ať tam necho-i. Ale on me- vždy svo- hlavu. Byl bystrý a měl nadání pro odhadování ostatních lidí, neuvěřitelné. Bude škoda, jestli se mu tam něco stane. ....

## O zábavu postaráno

při svých návštěvách v našem městě má kníže Imrahil Dol Amrothský ve svém doprovodu vždy svého baviče pro zlepšení nálady. Není to však žádný bláznivý šašek. Je to v pravdě umělec. To, co dokáže se svým hlasem je vskutku umění, a udivuje vždy a znovu tím jak dokáže napodobit snad jakékoli zvíře. Občas pro pobavení napodobuje i hlasy lidí. Má-li jeho pán dobrou náladu, neváhá napodobit ani jeho a provádí to s bravurou. Také díky němu jsou návštěvy knížete vždy velmi očekávány a srdečně vítány.

### *pergamen*

\*začátek textu chybí\*

Je tedy zřejmé, že nikdo nedokáže s koňmi zacházet tak dobře jako právě lidi z kmene rohirů a jsou proto uznáváni mezi všemi ostatními kmeny jako Pani koni. V ovládnutí zvířat jsou vskutku nedostižní, a přesto toho nezneužijí, neboť zvířata a obzvláště své koně milují nadevše ve své zemi a chovají je v úctě jako silné, moudré a věrné tvory.

## Rhun a jeho válečníci.

\*začátek pergamenu zjevně chybí\*

Zajímavostí byli také jejich bojovníci z konce války. Na rozdíl od dřívějších byli vyzbrojeni jednoručním mečem namísto dvouručního, dýkou a štítem. Štít nikdy dřív, je-li nám známo, nepoužívali a zřejmě ho přejali od gondorských nebo jiných vojáků. I přes tuto skutečnost s ním však zacházeli velmi zručně a i díky tomuto vylepšení výzbroje dosahovali jejich vojska bojových úspěchů, ačkoli nic nemohlo změnit osud Temného pána a naštěstí když padla moc Mordoru, rhunští se rozutekli a prchli zpět do svých měst. Později jak známo byl s nimi uzavřen mír a díky tomu jsme nemuseli jejich nebezpečným bojovníkům čelit.

## Podivín

Nebezpečné území, zvané obroviště, které leží v zemi Nepřítele, si vybral prapodivný človíček z jihu ke svému ještě prapodivnějšímu počínání. Tvrdí, že aby si tělo odpočalo, musí se nejdříve uvolnit mysl člověka. Celé hodiny sedí na zemi a nehýbá se, i když má oči otevřené, jako by spal....

Když ho vyrušíte, velmi se rozzlobí. Co dělá, potká-li skřeta, to vskutku netuším, neboť není radno se v tom kraji zdržovat déle než je nezbytné a já to vskutku neměl při své cestě v plánu.

### **pergamen**

Různé zájmy pěstují elfové z Velkého zeleného hvozdu v těchto dobách. Jednou z nich je i jejich hudba. Vášeň, se kterou pějí a skládají své písně je velká i v porovnání s ostatními elfy ze Zlatého lesa. Někteří z nich dokonce hrají i na lidské hudební nástroje, což je podivné, ale je to pravděpodobně dáno jejich dobrým vztahem s jezerními lidmi z Esgarothu a lidmi z Dolu. Není tedy lež, prohlášení, že nejlepší hudebníci světa nyní žijí na severu ve Velkém lese a v síních krále lesních elfů.

### **Derlin**

Derlin – hraničář je známý na severu v Hůrce i okolí. Mnoho poutníků po Zelené cestě se s ním často setká, neboť hlídá a prochází cestu a okolí prastaré Amon – Sul. Často táboří na Větrově a jeho bystry zrak hlídá kraj v okolí. Ani v těchto dnech totiž bdělost hraničářů nepolevuje, protože (ač válka skončila již před roky) skřeti v horách nespí a čekají na svou příležitost, na nového vůdce a moc.

Hůrečtí však mohou klidně spát, neboť jejich ochránce Derlin je nejlepším bojovníkem s mečem jakého tento kraj kdy viděl, snad kromě krále, který nyní vládne Gondoru i Arnoru.

### **užitečné znalosti**

není tajemstvím, že Elrond pan Imladris na severu byl jedním z nejmoudřejších ve Středozemi a jeho znalosti byly nejednou velmi užitečné pro poutníky, kteří do Roklinky zabloudili, nebo mířili pro radu. Mnoho z toho co věděl je nyní uloženo ve svazcích jeho knihovny. V Roklince však dosud přebývají tací, jejichž poznání v některých oblastech je jen o málo menší než vědomosti Elronda. Například Eridel, jeden ze starších elfů, kteří dosud v Imladris přebývají je znám svou znalostí starých zbraní. Není snad ve Středozemi zbraně, kterou by nepoznal a nevěděl, kde a jak vznikla. Ať už se jedná o práci elfů z dávných dob, když ještě byl ještě Gondolin jen jménem a pověstí a o jeho místě se nevědělo, nebo o zbraně lidí z jihu, či trpasličích kovářů z hor severu i východu.

## **Darebák**

Při mé poslední návštěvě v Dolu na severu, jsem si nemohl nevšimnout malého mužička, který v ulicích prováděl vskutku prapodivné věci. Byl dobrým hudebníkem, a ještě obratnějším řečníkem. Kdykoli došlo na místním trhu k nějaké hádce, byť i drobné, okamžitě se objevil, ale na místo aby spor urovnal, přiléval oleje do ohně a svým obratným jazykem většinou rozhádal všechny ještě daleko víc. Proč to dělal, mi zůstává záhadou. Snad se tím baví, ale podle mne je to darebáctví a doufám, že se mu to někdy vrátí.

## **Obyčejný příběh**

Artol byl syn gondorského rybáře z malé vesničky na břehu Anduiny. Ale díky šťastné náhodě se stal zámečnickým učněm v Minas Tirith a brzy se ukázalo, že snad byl tomu předurčen. Neboť zručnost jeho rukou udivovala nejen jeho mistra ale i mnoho ostatních. Byl také velmi chytrý a tak brzy začal vymýšlet nové druhy zámků a mohl by si otevřít vlastní dílnu, kdyby neudělal tu hloupost...

Jak se později ukázalo, několikrát na trhu vykradl kupcům jejich truhličky s penězi. Byl samozřejmě brzy zatčen, ale z vězení uprchl. Ukradl koně, ale byl pronásledován a znavení strážní ho honili přes Ithilien až k jižním hranicím Gondoru. Když však vjel před nimi do pouště Haradu, zadrželi své koně a jeli ke knížeti Faramirovi. Jeho hraničáři Artola zadrželi, kdyby se někdy vrátil.

Je tomu už několik měsíců a žádné zprávy o něm nepřišly, buď zemřel v poušti, nebo našel způsob jak tam přežít..

## **Železné nervy**

Na jih od Tahabaru žije muž s ocelovými nervy. Nevyleká ho žádný živý tvor, nebezpečná zvířata na něj nikdy nezaútočí a dokáže uklidnit i tu nejdivočejší šelmu. Svoje tajemství prozradí málokomu, ale několik vyvolených to již naučil a oni teď dokáží stejně jako on uklidnit jakékoli zvíře a používají k tomu vskutku nevšedních prostředků. Ale ani oni své tajemství neprozradí za žádnou cenu...

## **Bylinkář**

Na trh do hlavního města Gondoru se vždy sjížděli drobní statkáři a obchodníci z Gondoru a nebylo na tom nic divného, když po válce byla úroda bohatá a zvířatům se také dařilo. Mezi obchodníky přijížděl i jeden, kterému se říkalo Bylinkář. Prodával ale nejen bylinky, naopak jeho krámkem byl vždy plný různých vonných mastí, podivných vodiček a v neposlední řadě prodával jedy, ať už na potkany či pro jiné účely. Přijížděl pravidelně každý rok a i přes nebezpečnost svého zboží to byl docela příjemný chlapík. Snad jen peníze pro něj znamenali víc než by bylo zdrávo. Minulého roku vyprávěl, že objevil novou rostlinu, jejíž jed je velmi účinný a určitě ho přiveze příště ukázat. Jedině snad, že by ho potkali nějaké nepříjemnosti, neboť jak polohlasem dodal, ta zelená směs trní a bodláci roste v černé zemi – v Mordoru.

Tento rok bylinkář nepřijel..

## **Bolest**

Na staré cestě od Temného hvozdu k Mlžným horám potkal sem prapodivného muže. Když jsem ho pozdravil a zeptal se, co v těchto končinách hledá, řekl jen, že tady posiluje svoji vnitřní sílu. Nechápal jsem, o čem mluví, ale pak mi předvedl něco, z čeho mi tuhla krev v žilách. U řeky měl rozdělaný oheň a než sem se mohl na něco zeptat, strčil svou ruku přímo do ohně a držel ji tam dost dlouho na to, aby mu všechny chlupy shořely, aniž by ucukl, nebo dal najevo jakoukoli bolest. Když sem se zeptal, jak to udělal, řekl mi, že díky soustředění dokáže potlačit téměř jakoukoli bolest, teplo nebo chlad. Rozloučil sem se s ním poněkud rozrušen, tím co mi předvedl a jel sem dál svou cestou. Ale to setkání mi zůstane v paměti zřejmě na vždy.

## **Stížnost**

Já kupec Andor si tímto stěžuji na bezpečnost cest v provincii Lamedon. Byl jsem zde již podruhé okraden a žádám náhradu škody, když nejsou stráže schopny chytit toho lupiče, co tam řadí. Nejsem zdaleka jediný kupec, který má odtamtud špatnou zkušenost. Žádám okamžitou nápravu, jinak přestanu já i ostatní dovážet do hlavního města drahé látky a jiné cenné zboží, jehož ztráta nás velmi citelně zasahuje.

## **Nebezpečná výprava**

Když na jih dorazili zprávy o novém nebezpečí na severu, o ohnivých démonech, kteří vraždí lidi i zvířata, bylo třeba si zachovat střízlivý odstup a rozvahu, jelikož oči prchajícího počítají každého nepřítele desetkrát. Presto však nebylo možno nedělat nic a tak byl vybrán oddíl vojáků, kteří nejdříve vyrazili do Fornostu s poselstvím od krále a pak se měli vydat prozkoumat údajné místo démonu. Vojáky vedl Artol, jeden z nejlepších bojovníků z Gondoru a skvělý velitel a stratég, jak mnohokrát prokázal. Vyrazili brzy ráno 10. dne od začátku roku a od té doby o nich zprávy nepřišly.

## **Pro zasmání**

Neuvěřitelně jsem se bavil, když mi přítel povídal něco, co zaslechl v hospodě U Praporu. Haradský Paša prý propustil svého ochutnávače, protože mu ujídal. Co je na tom pravdy to nevím, ale taky se říká, že ho vyhnal ze země a dokonce prý mu zakázal vrátit se, dokud nepřinese něco velmi cenného. A snad, a to je asi to nejláznivější, ho poslali do Eterijského podzemí. Podivná země tenhle Harad.

## **krátký zápis**

Nejlepší stopaři a to vám povídám, jsou ti od Rhunu!

## **Berfeld**

Známý zápasník Berfeld z Rohanu, který během trhu v našem městě udivuje všechny svou silou a neporazitelností v boji beze zbraně, bývá údajně často viděn, jak odchází časně ráno ze svého domova. Říká se, že chodí plavat do velké Anduiny a tím posiluje své svaly a proto je neporazitelný. Někteří ovšem říkají, že to není pravda a Berfeld Anduinu překračuje po mostě a chodí dál na východ do plání. Co tam dělá, však není známo, a není snad ani nikdo koho by to příliš zajímalo.

## **Pověst z Chandu**

V dalekých jižních pouštích, v kraji zvaném Chand, kam se po válce odvážilo i několik gondorských dobrodruhů, se mezi tamními obyvateli vypráví o nebezpečné soutěsce, která se zarývá do hor na severovýchodě pouště a podle pověstí v ní čeká smrt a nikdo se z ní nevrací. Neplatí to ovšem pro zvířata. Zatoulá-li se údajně do soutěsky kůň, vyjde za několik dní s nanejvýš několika škrábanci, anebo dokonce s odborně ošetřenými ranami.

## ***pergmanen***

\*začátek pergamenu chybí\*

Zaslechl jsem, že na jihu v Haradu učí zloděje krást, to je odporné. Zloději z Haradwaitu pak sužují Umbar a dokonce i naše země. Král by s tím měl něco udělat, vždyť je to pro smích, tolik let po válce a co si ti hnusí jižané nedovolí. Kdybych já byl králem vyhlásil bych jim válku. \*tady zápis končí neúhlednou skvrnou\*

## **Starec v lese**

V prastarém lese Fangornu, kde dosud žijí dle pověstí z Rohanu Enti – živí pastýři stromů, je možno potkat v posledních letech mnohem více lidí než tomu bylo zvykem před válkou, kdy se tam vydávali jen v nejvyšší nouzi, a les byl pro všechny temným místem, kterému bylo radno se vyhnout. Například už přes rok si lidé vypráví o starci, který lesem často chodí, a jak sám tvrdí rozmlouvá s duchy lesa a dušemi lidí i zvířat. Je to pravděpodobně blázen, i když kdo ví. Není tomu tak dávno, kdy jsme za bláznů měli i ty kdo tvrdili, že se na náš trůn vrátí král...

## **Nešikovný učeň**

Marně by kdokoli hledal horšího kováře, než byl učeň v Tyrnove kovárně v Minas Tirith. Byl to bystrý hoch a naučil se o kovařině i zbraních a zbrojích mnoho, ale ruce měl obě levé a pokazil, na co sáhl. Po roce (bylo to na 4. výročí konce války) ztratil Tyrn se svým nešikovným učněm trpělivost a propustil ho. Shodou okolností se z Minas Tirith chystala karavana na sever do Dolu a učni se povedlo se k ní přidat. Když dorazil do Dolu, ohromoval pyšně všechny svými znalostmi a tak se zanedlouho dostal až do Erebořské kovárny krále Thorina III. Ale když uviděl Nejlepší trpaslíky při práci, padla na něj bázeň za jeho pýchu a odešel. Ztratil se a nikdo ho poblíž Ereboru už nikdy neviděl. Vypráví se ale, že odešel na sever, k Modrým horám